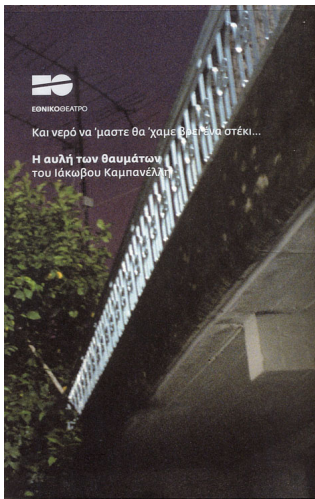

□ **"Να γράψω έργα με όσο το δυνατόν γνησιότερη την προέλευσή τους από τον τόπο μας".**

Αυτή ήταν η απάντηση του Ιάκωβου Καμπανέλλη στο ερώτημα, τι θα ήθελε σαν συγγραφέας. Το πράττει και στην "Αυλή των θαυμάτων" όπου πραγματεύεται με ρεαλισμό και τέχνη τα τεκταινόμενα σε μια αθηναϊκή αυλή της δεκαετίας του '50.

Οι πρεσβύτεροι θα θυμούνται τέτοιες μορφές διαβίωσης. Ο προπάτορας τις αποκαλούσε "Αββησυνίες", υποπτεύομαι διότι του θύμιζαν την ομώνυμη πλατεία στο Μοναστηράκι. Εκείνες οι αυλές φιλοξενούσαν πολίτες, λαϊκούς, με δηλωμένη την οικονομική ανέχεια, με ελάχιστους πόρους και ακόμα λιγότερες προοπτικές. Με την ραγδαία οικοδόμηση του λεκανοπεδίου, οι αυλές έβαιναν ολοένα μειούμενες και με την είσοδο στην δεκαετία του '70 εξαλείφθηκαν, πέρασαν στην ιστορία.

Σε ένα τέτοιο σκηνικό στήνει την πλοκή του ο συγγραφέας.

Για πρώτη φορά ανέβηκε πριν από 55 χρόνια, τον Γενάρη του '57, στο Θέατρο Τέχνης. Στις εφημερίδες της εποχής κριτική έγραψαν ο Α. Τερζάκης στο "ΒΗΜΑ", ο Μ. Καραγάτσης στη "ΒΡΑΔΥΝΗ", ο Μ. Πλωρίτης στην "ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ".

Περισσότερο από μισό αιώνα μετά την πρώτη παράσταση, κάτι λιγότερο από ένα έτος μετά από το φυσικό τέλος του συγγραφέα, το έργο παραμένει ενδιαφέρον, ζωντανό και ατυχώς

επίκαιρο. Με πρωταγωνίστρια της καθημερινότητας μας, την οικονομική ύφεση, τη δυσπραγία και τα αδιέξοδα να χαράζουν έντονα τεράστια τμήματα του πληθυσμού, τα μηνύματα της αυλής των θαυμάτων γίνονται πάλι επίκαιρα.

Το σημειώνει και ο σκηνοθέτης Γιάννης Κακλέας στο εισαγωγικό του κείμενο στο πρόγραμμα:

“Σαν εφιάλτης από το μέλλον φαντάζει η Αυλή των θαυμάτων και όχι μια νοσταλγική στιγμή από το παρελθόν...”

“...Όσοι επιθυμούσαν να δουν μια παράσταση του έργου με μια γλυκιά νοσταλγική ματιά για μια ειδυλλιακή αυλή του παρελθόντος μάλλον θα θυμώσουν. Όσοι όμως αφεθούν στην αλήθεια του σήμερα θα ανακαλύψουν έναν συγγραφέα σημαντικό, διαχρονικό, μάστορα της θεατρικής τέχνης και σκληρό ανατόμο της κοινωνικής πραγματικότητας.”

Σε αυτή την εικόνα συντείνει και ο ίδιος ο Κακλέας που επιμελήθηκε στην τρέχουσα παράσταση του “Εθνικού”. Δεν ωραιοποιεί, δεν χαρίζεται, δεν νοσταλγεί. Φτιάχνει μια παράσταση σκληρή, αλλά αληθινή. Παρά τους γέλωτες που σποραδικά ακούγονται από τους θεατές, στα “ελαφρά” εδάφια, το κυρίαρχο μήνυμα παραμένει βαρύ, απαισιόδοξο, σκοτεινό. Η ίδια η ανέχεια προσθέτει το μεγαλύτερο ίσως εμπόδιο στην συμφιλίωση, στην πραγματική αλληλεγγύη των ψυχών που συζούν στην αυλή. Δημιουργεί χάσματα, αφαιρεί όνειρα, προσθέτει συγκρούσεις.

Κοινό στοιχείο που συνδέει την εποχή που γράφτηκε με τη σημερινή είναι η αδυναμία των ανθρώπων να στεριώσουν. Το τοποθετεί ο δημιουργός στα χείλη των ηθοποιών με δραματικά ποιητικό τρόπο:

“και νερό να' μαστε θα είχαμε βρει ένα στέκι.”

Στο μωσαϊκό των ηλικιών, των προελεύσεων, των ιδιοτήτων των πρωταγωνιστών, ο Ιορδάνης γέρων πια, δεν μπορεί να ξεχάσει την πατρίδα του, από όπου ξεριζώθηκε το '22, ακόμα κι' αν έχουν κυλήσει 35 χρόνια. Στον ηλικιακό αντίποδα, η νέα γενιά καταλαβαίνοντας ότι ζει χωρίς προοπτικές φεύγει για την Αυστραλία. Ακόμα και εκεί όμως υπάρχει αναποδιά, ανατροπή, απώλεια.

Ο έρωτας, επίσης, λειπτουργεί καταλυτικά σε αυτή την αυλή. Καταστρεπτικά. Όχι μόνον δεν βοηθά, αλλά οδηγεί σε άλλους τυφλούς δρόμους και τελικά πνίγεται, βαλλόμενος κι' αυτός από την απουσία λύσεων οδηγώντας μάλιστα και έναν "αυλίτη" εκτός ζωής.

Το τελικό χτύπημα έρχεται με την εκδίωξή τους. Το τέρας της πρωτεύουσας, αχόρταγο για χώρους, θα καταβροχθίσει και την μικρή αυλή. Η στρατιά των εργολάβων, των οικοδόμων αλλά και η βία της εξουσίας με τη στολή της αστυνομίας θα αναλάβει το έργο της απομάκρυνσης. Οι ήρωες για μια ακόμα φορά πρέπει να φύγουν. Να αντιμετωπίσουν τον ξεριζωμό, το άδηλο.

Τα σκηνικά, οι φωτισμοί βοηθούν την παράσταση, δημιουργούν κλίμα. Τα κοστούμια, οι εξοπλισμοί παραπέμπουν σε σύγχρονη εποχή και όχι σε εκείνη που γράφτηκε το έργο, που πρωτοανέβηκε η παράσταση. Το πρώτο μέρος πιο επίπεδο, πιο προβλέψιμο με τους πρωταγωνιστές σε πιο απλοϊκές ερμηνείες, προετοιμάζει το έδαφος για το δεύτερο όπου όλα κορυφώνονται. Στο τελικό συμπέρασμα, μέσα στην απογοήτευση και το διαχωρισμό που φέρνει το συρματοπλέγμα τους εργοτάξιου που κατεβαίνει, καθώς καταπίνει την μικρή αυλή, κάποιοι θα κρατήσουν το μήνυμα που πλανιέται.

Δεν θα φύγουμε από τον ευρύτερο τόπο. Θα πολεμήσουμε να κρατηθούμε...

Συντελεστές της παράστασης

Σκηνοθεσία: **Γιάννης Κακλέας**
Σκηνικά: **Μανόλης Παντελιδάκης**
Κοστούμια: **Ελένη Μανωλοπούλου**
Μουσική: **Σταύρος Γασπαράτος**
Φωτισμοί: **Σάκης Μπιρμπίλης**
Σχεδιασμός βίντεο: **Γιώργος Ζώης**
Βοηθός σκηνοθέτη: **Νουρμάλα Ήστυ**
Βοηθός σκηνογράφου: **Μαρία Φιλίππου**
Βοηθός ενδυματολόγου: **Τίνα Τζόκα**
Δραματολόγος παράστασης: **Εύα Σαραγά**

Διανομή:

Βούλα: **Θεοδώρα Τζήμου**
Μαρία: **Αλεξάνδρα Αϊδίνη**
Γιάννης: **Κωνσταντίνος Ασπιώτης**
Αννετώ: **Μίνα Αδαμάκη**
Ιορδάνης: **Θοδωρής Κατσαφάδος**
Αστά: **Αγγελική Στελλάτου**
Ντόρα: **Λένα Παπαληγούρα**
Μπάμπης: **Προμηθέας Αλειφερόπουλος**
Στράτος: **Νίκος Ψαρράς**

Όλγα: **Εύη Σαουλίδου**

Στέλιος: **Νίκος Κουρής**

Μηχανικός: **Γιώργος Τζαβάρας**

Ένας Άνδρας - Μηχανικός-Αστυνομικός: **Κωνσταντίνος Γιαννακόπουλος**

Μηχανικός – Ταχυδρόμος – Αστυνομικός: **Θανάσης Κουρλαμπάς**

Ένας Νέος – Εργάτης: **Μιχάλης Σαράντης**